

Månen over Morka

Frida Borello

© 2023

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Inge Greis

Omslagsillustration: Per O. Jørgensen

Omslag og layout: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2023

ISBN 978-87-94320-35-1

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

MÅNEN OVER MORRKA

FRIDA BORELLO

HI READER

*Til min mor
for uden hende
var håbet visnet
og slaget tabt*

PROLOG

Det var først, da måneskin ramte hendes ansigt gennem det tynde glas, at hun forstod, hvad hun havde gjort.

Giften stak i hjertet og krøb gennem kroppen som slanger, der vred sig under huden. Hun vidste, at hun ville dø her, badet i måneskin. Hemmeligheden ville dø med hende.

Lugten af svovl og røgelse blev svagere, og lydene af stemmer ude fra gaden var dæmpede, som når man taler ned i tyk uld. Hun trak urtekniven fra bæltet og førte den op mod halsen. Lædersnoren slap hendes hals med et ryk, og amuletten landede i skødet. Hun rakte ned efter journalen, mens mørket ulmede omkring hende. Gulvbrædderne gængede, som om hun befandt sig på et skib. Det var pludselig ikke så underligt, at dødsriget lå under havets overflade. Dybt nede, hvor intet lys kunne trænge igennem.

Hendes hænder hang over amuletten, og hun kæmpede for at holde mørket på afstand. Hun skulle have smidt den i en brønd eller begravet den dybt i skoven, mens hun stadig havde kunnet. Men nu var kræfterne svækkede, og benene fejlede. Den løse planke i gulvet var hendes eneste mulighed. En stille grav, der kunne sluge hendes ord.

Hun åbnede journalen og viklede snoren om den, så amuletten hvilede mod den læderindbundne forside. Fingerspidserne

strejfede metallet. Amuletten vibrerede stadig blidt som en spindende kat.

Så fandt hun det sidste stykke trækul, hun havde tilbage. Kullet var ikke større end en tand, og de tomme sider i journalen var ildevarslende få.

Men det gjorde ikke noget.

Det her var hendes sidste ord.

KAPITEL 1

ADELIGHEDSPRØVEN

Eluna havde vandret rundt i skoven i seks døgn med bind for øjnene.

Hendes hånd strejfede bæltekoggeret og fandt de to træskafter af fyrretræ. Fingrene gled op mod pilenes faner og strøg dem gentagne gange. Den velkendte, sprøde lyd af gåsefjer mod fingerspidserne var blevet et beroligende middel, der holdt håbløsheden på afstand. Den var hjemlig og mindede hende om civilisationen. Om landsbyen og om, at hun ikke var alene i verden – selvom det var begyndt at føles sådan.

Adelighedsprøven strakte sig over syv dage op mod efterårets første fuldmåne. Det var en urgammel tradition, at alle syttenårige af santinsk herkomst gjorde sig fortjent til et adeligt liv ved at gennemføre Adelighedsprøven. Prøvens regler var simple: Vend hjem med et bytte inden fuldmåne ved hjælp af den santinske evne Synet. Forløbet, derimod, var mindre simpelt.

Læderdunken havde været tom længe, og alligevel blev hun ved med at vende bunden i vejret på den i håb om at have overset nogle dråber. Det skar som glasskår ned gennem halsen, når hun sank det spyt, der ikke var der. Mavesækken vred sig og jamrede, men den konstante kvalme gjorde det svært at presse flere brombær og hasselnødder i sig. Som om et råddent æg blokerede spiserøret.

Eluna havde egentlig tre pile tilbage, men én af dem var flækket tværs over i sammenstødet med et træ. Pilespidserne klirrede metallisk mod hinanden nu, hvor der var mere plads i bæltekoggeret. Lyden skræmte byttet væk, så hun holdt en hånd om skafterne for at dæmpe den, når hun gik. De andre pile, hun havde haft med, havde sat sig fast højt oppe i træernes stammer, hvor hun ikke kunne nå dem, eller var havnet i tjørnebuske, som hun ikke kunne trænge igennem. Hvis hun mistede de sidste to, var hendes skæbne beseglet.

Tiden var som sand mellem fingrene. Hun kunne mærke timer og dage sive ud af sit greb, og var begyndt at overveje, hvilket ansigt hun skulle tage på, hvis hun måtte meddele de andre, at hun havde fejlet.

Hun gned øjnene gennem det tynde hørstof, der var bundet i nakken og holdt hendes vilde fugleredehår nogenlunde nede. Søvn havde været en mangelvare, både i skoven og i dagene op til Adelighedsprøven. Hver gang trætheden tog over, mistede hun kontrollen over den santinske evne, der informerede hende om omgivelserne og viste hende skoven i detaljer, selv bag lukkede øjenlåg. Det var en skræmmende følelse at blive overladt til mørket og kun svagt kunne ane stærkt lys og tunge skygger gennem hørstoffet. Uden Synet aktiveret til at oplyse hende om omgivelserne, var det som at være fanget mellem sorte vægge eller i en stille kiste dybt under træernes rødder. Evnen gjorde det ikke bare muligt for hende at se skoven og lokalisere alt organisk. Den gjorde det også muligt at trænge gennem en organismes ydre og se ind til vedet af et træ eller organerne i en krop. Men hun kunne ikke holde den kørende konstant. Det krævede dyb koncentration at fastholde Synet, og kroppens træthed gjorde det svært.

Når mørket blev tæt, forsvandt hendes mentale skjold mod tankerne, der spiddede hjertet og mindede hende om, at uanset,

om hun bestod eller vendte tomhændet hjem, ville landsbyen for altid være forandret. Den var blevet mindre; mere tavs.

Hun hvilede hovedet mod en grov egestamme. Udmattelsen var en bølgende fornemmelse omkring hende, og de pulserende træer, der var inden for hendes mentale radar, flimrede i træthedens tåge. Når Synet var aktiveret, så det ud, som om alting var lavet af sølv, og vinden, der smøg sig ind mellem stammerne, fik græsset til at ligne hvide bølger under hende. Alle santinere besad evnen, men fordi den kun opfangede organiske omgivelser, blev den sjældent brugt til andet end urteplukning og jagt. For den utrænede santiner var det et overvældende virvar af lysende insekter og sølvfarvede net af rødde og grene, der dannede en kuppel omkring kroppen. De første gange, hun havde forsøgt at bruge evnen, havde hun kastet op af mental overvældelse.

Der lød en puslen længere fremme. Hun rettede sine spidse ører efter lyden. De pulserende træer forhindrede hende i at fokusere på dens kilde. Det dunkede for trommehinderne af anstrengelse. Hun knugede om langbuens glatslebne taksgreb og rettede sig op. Bevægelsen gav et jag fra tæer til nakke. Hendes fodtrin var dæmpede mod den bløde muld, da hun listede nærmere. Normalt gav Synet en følelse af at være transparent, men hun var så udmattet, at omgivelserne smeltede sammen som flydende sølv.

Kunne det være en dæmon, der havde fundet frem til hende? Tanken spredte iskolde lyn i blodet og pumpede dem gennem hjernen. Måske havde hun set landsbyen og sine kære for sidste gang.

Et skrig brød stilheden.

Eluna snublede forskrækket bagover og landede på en hård gren. Hjertet galopperede, så det stak i brystet.

Lyden af vingeslag forsvandt op over hende. Hun trykkede

en hånd mod brystet, så hjertet ikke skulle brage gennem ribbenene.

“Forbandede bæst!” råbte hun efter fuglen. “Må Munartis æde din sjæl.”

Hun fik pusten og rejste sig. Én ting havde forskrækkelsen gjort godt for: Nu var hun lysvågen og kunne atter slå Synet til for fuld styrke, så hun kunne se skoven for sit indre blik i dens sølvlysende version. Men forskrækkelsen var også en påmindelse om, at Adelighedsprøven ikke var ufarlig. Det var ikke alle unge santinere, der vendte uskadte hjem, bestået eller ej. Nogle så man aldrig igen.

En ny lyd fik kroppen til at stivne. Hun rettede sin mentale radar mod den og koncentrerede sig.

Ingenting. Synet ville have opfanget selv det mindste blad dale til jorden, men hendes indre sølvbillede af skoven viste ingen tegn på bevægelse. Hun rystede på hovedet ad sig selv. Det måtte være indbildning.

Hun vendte sig for at finde et nyt sted at sidde i skjul, men så var lyden der igen. Denne gang var hun sikker. Det var ikke indbildning. En bevægelse hen over jordbunden trak lyden af tørre blade med sig.

Noget stort.

Nakkehårene rejste sig. Synet viste igen ingen tegn på organismer i retning af lyden.

Det kunne ikke være rigtigt. Kunne Synet tage fejl? Hvad end det var, stod det kun få meter fra hende. Synet *burde* opfange det.

Langsomt løftede hun hånden efter koggeret, der hang fra bæltet på hendes højre side. Fingrene fik fat ved en pilekærv.

Hun koncentrerede sig om at holde Synet aktiveret, men det eneste, hun opfangede, var en sort, livløs masse mellem sølvtræerne. Alle vidste, at jagtguden Corsaltus overværede Adeligh-

hedsprøven og sikre, at kun de værdige gennemførte, men en dyster mavefornemmelse sagde hende, at det ikke var tilstedeværelsen af en gud, hun kunne mærke. Hjertet bankede liv i pulsen, og dæmoner spøjte i tankerne. Hun var nødt til at komme væk.

Med fingrene låst om pilen, bakkede hun i den modsatte retning. Kroppen snurrede rundt, og benene satte i løb ind mellem træerne. Når hun bevægede sig hurtigt, fik Synet træerne til at ligne det pureste glas.

Skoven stoppede brat. En brise kyssede hendes forfrosne kinder og sendte et suk gennem trækronerne. Hun var nået skovbrynet. Lidt længere fremme lyste flere sølvtræer op for hendes sorte, indre blik. Det var træer, hun kendte bedre end dem, hun havde tilbragt de sidste seks døgn iblandt. De stod ikke langt fra det klokketårn, der ville give besked om Adelighedsprøvens afslutning – om det så måtte blive en sejr eller et nederlag.

Træerne nær klokketårnet voksede på de afdøde santineres grave. Man sagde, at hjertet var et frø, og at når en adelig santiner blev begravet, ville deres sjæletræ skyde op gennem brystet og spire. Det var en smuk tanke, at hendes moder levede videre i landets ahorntræer. Ikke alene, men sammen med alle de santinere, der gennem tiden havde haft et sjæletræ af selv samme sort. Men det var også alt, hvad det var. En tanke.

Alligevel bevægede Eluna sig ind mellem gravene og fandt sin moders hvilested. Den sidste måned havde hun lært stedet så godt at kende, at hun ikke behøvede Synet til at guide sig frem, selvom hun havde bind for øjnene. Et skrøbeligt ahorntræ skød op af jorden fra gravstedet med en energi så ren og ung som fødderne på en nyfødt. Sjæletræer voksede hurtigere og kraftigere end almindelige træer, men fordi hendes moders begravelsesdag endnu var så frisk i erindringen, var sjæletræet

kun en stor spire i jordbunden. Eluna kunne ikke se stenene, der omkransede træet, men hun vidste, at de lå der. De beskyttede det, så det ikke blev betrådt af besøgende.

Tørre blade knasede bag hende. Hun drejede ørerne og rettede sit fokus bagud, men der var stadig intet inden for hendes indre synsfelt. Det måtte være ensomheden, der spillede hende et puds efter de mange dage i skoven; der var ingen anden forklaring. Synet opfangede alt organisk og ville have vist hende, hvis et væsen havde nærmet sig bagfra.

Hun indsnusede lugten af våd muld, smuttede ind under et fuldvoksant ahorntræs grene og gik ind mod dets stamme. Grenene hang lavt som et sølvfarvet slør og holdt stammen skjult af blade, der var lige så store som hendes hånd. Hvis væsenet fulgte efter hende herind, ville hun opdage det, fordi de lavthængende grene ville blive sat i bevægelse.

Hun stillede langbuen fra sig og lagde håndfladen mod ahornens ru bark. Et utal af energier på størrelse med æblekerner eksploderede ind under huden. De brusede op gennem armen og skød en behagelig varme ud i hendes kolde lemmer. Hun lagde øret mod ahornstammen og lyttede til den svage knagen, grenene sendte ned gennem træet.

Tankerne lukkede sig om lyden, som en puppe om en larve. Hun lod alt andet sive ud af bevidstheden, selv følelsen af at have et farligt bæst i hælene, der kunne knække hende over i to med ét bid.

“Gaia Perantusdatter,” sagde hun ind i stammen. Stemmen lød hæs efter dagene i skoven. Hun havde talt lidt med sig selv de første par dage for at holde ensomheden på afstand, men det skræmte byttet væk og lokkede rovdyrene til, og derfor var hun hurtigt holdt op igen. Stilhed gjorde hende heller ikke noget. Men efter den lange tavshed var det dog betryggende at høre, at hun stadig havde en stemme, om end den var lidt rusten.

“Moder? Hvordan gjorde du? Hvordan gennemførte du din Adelighedsprøve, da du var ung?” Det var et dumt spørgsmål. Gaia havde altid været ferm med en bue og dygtig til at bevæge sig uset. De evner var ikke gået videre til Eluna.

En klump samlede sig i halsen. Hun trak luft ind gennem næsen. “Jeg duer ikke til det her.”

Det trykkede bag øjnene. Hun var *nødt* til at gennemføre prøven. Det var hendes pligt at følge i sin moders fodspor, som Gaia havde fulgt i sin faders efter hans død.

Hendes moder tegnede sig som et billede bag øjenlågene. Det utæmmelige, gyldne hår var samlet i en forpjusket fletning, og smilehullerne stod tydeligt frem under de udstående øjne. Hun var som et fremtidsjæg af Eluna, selvom hun hørte fortiden til.

Et jag i hjertet fik åndedrættet til at hakke.

“Må jeg blive her i nat?”

Måske havde hun forventet et svar, for da kun den dybe knirken fra grenene svarede hende, voksede klumpen i halsen. Hun stillede pilekoggeret op ad stammen og krøb sammen ved rødderne, træt helt ind til knoglerne. I sin døsig tilstand forestillede hun sig sin moder stryge en varm hånd over hendes pande. Tilstedeværelsen føltes næsten virkelig. Eller måske var det nattens dæmoner, der vandrede rundt ganske tæt på.

Den konstante frygt havde udmattet hende. Hun orkede ikke længere at bære rundt på den. Hvis dæmonerne slog hende ihjel, mens hun sov, ville hun dø ved sin moders side.

Kun gennem drømmenes port kunne hun forlade de levendes verden og give slip på det ansvar, der lænkede hende til sin moders skæbne. At sove var det eneste, der gav mening. Alligevel holdt tankerne hende vågen, alt imens fuglene blev tavse, og kulden krøb ind på hende. Tvivlen samlede sig som en edderkop, der vævede et mørkt spind om hende. Tankerne

var ikke længere hendes puppe, og der ventede ingen sommerfugl på at bryde frem under huden. Hun var en flue fanget i et net af død. En natugle tudede et sted langt borte, og brisen i trækronerne lød som en raspende vejtrækning, som om der stod et rovdyr lænet ind over hende, klar til at hugge. Det var svært at komme i tanke om, hvad hun lavede ude i skoven en mørk aften, sulten og kold.

Kulden klemte om knoglerne med et jerngreb. Musklerne spændte for at holde kroppen varm, men de var så svækkede, at hun ikke havde kræfterne til at ryste. Hun måtte være døset hen for en stund, for da hun satte sig op, øm i nakken og stiv i benene, blev nattens stilhed brudt af lyden af regndråber, der omfavnede ahorntræets krone. Der sad stadig en klump i halsen, og den var vokset til det dobbelte og sendte en sur smag op i munden.

Hun stavrede på benene og aktiverede Synet. Natten var lang endnu, men hun vidste, at hun ikke kunne falde i søvn igen på den kolde, hårde jord ved træets rødder.

Der lød puslen gennem træets blade. Ahorngrenene vippede op, som om noget stort bevægede sig indefra og ud. Synet viste ingen tegn på, hvad det kunne være. Gennem hendes indre blik så det ud, som om intetheden skubbede grenene til side. Det kunne ikke være vinden, for den var ikke kraftig nok. Hvad end det var, der skubbede til grenene, blev det ikke opfanget af Synet. Og det havde endnu ikke angrebet hende.

Hun drejede sig efter bevægelserne og rakte ud efter pilekoggeret. Med langbuen i den ene hånd og pilekoggeret fæstnet til bæltet, trådte hun langsomt væk fra gravpladsen. Hvis det var en dæmon, kunne det måske forklare, hvorfor Synet ikke

opsnappede den. Hun vidste ikke meget om dæmonerne, men hun havde hørt historierne om deres brutalitet. Det ville ikke overraske hende, hvis monstre som dem ikke kunne ses, når Synet var i brug. Måske havde den ikke bemærket hende.

Frygten slog rod dybt i brystet. Det løb hende koldt ned ad ryggen.

Hun kunne blive slået ihjel. Og for hvad; en tatovering og et sølle emblem i metal? Det var ikke kampen værd, og da slet ikke livet.

Inderst inde vidste hun godt, at det ikke var så ligetil. Adelighedsprøven fik indflydelse på resten af en santiners liv – hendes i særdeleshed. Men den lille stemme, der forsøgte at minde hende om alt, hvad der fulgte med emblemet, nåede ikke længere end til baghovedet. Det var frygten, der havde kontrol over kroppen. Den klæbede sig til hende som en konstant følelse af øjne i nakken.

Det havde taget hende et halvt år at opbygge musklerne, så hun var i stand til at skyde med sin faders gamle langbue. Nu var det hele forgæves. Om Adelighedsprøven så strakte sig over en hel måned, ville det ikke lykkes hende at bringe et offerdyr med hjem. Hun var dømt til at svigte sin slægt. Dømt til et liv som ikke-adelig, præcis ligesom Gabriel og Lyricca.

Hun lagde hovedet tilbage, pustede ud og afbrød Synet. Det efterlod hende i et grynet mørke bag øjenlågene. Hørbåndet var bundet så stramt i nakken, at hun måtte tage langbuen under armen og bruge begge hænder for at få det ned over næsen.

Et skarpt lys mødte hendes blik, og hun missede med øjnene. Stimuliene omkring hende var så overvældende, at hun måtte se ned i græsset med svimmelheden skvulpende i kroppen. Så snart hun kunne, tvang hun blikket op og forsøgte at fokusere på omgivelserne. Selvom det var nat, var farver og teksturer skarpere, end hun nogensinde havde bemærket det før. Verden

var mere vid, end hvad der syntes realistisk, og med få skridt var hun kommet væk fra gravpladsen og ud på den åbne eng. Der var ingen tegn på monstre blandt nattens skygger, men frygten bed stadig koldt under huden.

Lyset over hende kom fra månen. Den var tæt på at være fuld, og hun vidste, hvad det ville betyde. Om knap et døgn ville hele landsbyen blive samlet om klokketårnet for at beskue hendes nederlag. Så var det trods alt bedre at stå ansigt til ansigt med dem enkeltvis hjemme i Shinaya.

En stor sky gled ind over månen, og mørket blev tættere. Selvom månelysen ikke længere kunne belyse landskabet, kendte hun hver en detalje af omgivelserne. Øjnene havde svært ved at stille skarpt og korrigere afstande efter at have været blindet i seks døgn, men det gjorde ikke noget. Hun havde indprentet sig Synets detaljer på nethinden, så hun vidste præcis, hvor hun befandt sig.

Et dybt suk forlod hende. Valget var truffet, og der var intet andet at gøre end at vende hjem til landsbyen, mens hun forberedte sig mentalt på at møde sin faders blik. Tanken knugede om hjertet.

Hun gik frem i det høje enggræs, men stoppede op, da et koldt ubehag af øjne i nakken atter ramte hende. Måske stod der en dæmon inde mellem gravtræerne bag hende og gjorde klar til angreb. Hendes ører søgte efter lyde, der kunne røbe væsenets placering, men der var stille. Selv natuglen var holdt op med at tude, og vinden havde fortaget sig. Det dybe mørke slugte alle lyde omkring hende.

Kroppen drejede sig langsomt omkring.

Intet.

Kun det uendelige mørke og stilheden.

Hun himlede med øjnene ad sig selv og trak sin kappehætte op om håret, der strittede som tør halm i alle retninger. Hætten

kunne næsten ikke komme over hovedet for det stride hår, der husede et utal af tornekviste, blade og grannåle. Det var så utæmmeligt, at det ikke var til at gennemskue, hvad der var kviste, og hvad der var hår. Det var hendes held, at ingen kunne se hende.

Med tunge skridt gik hun ind mod engen, der ledte videre mod landsbyen. Fra engens centrum stod en høj, rektangulær silhuet og strakte sig mod den overskyede nattehimmel. Hun vidste, at det var et klokketårn, men på afstand kunne det næsten ligne en kæmpe, der stod stille og iagttog hende.

Følelsen af en sten i maven overmandede hende. Hun rev blikket bort fra klokketårnet. Havde hun gennemført ugens prøvelse, ville hun have fået æren af at ringe med klokken og give besked om sin kommende titel, så det kunne høres helt op til jarlen af Urmarg. Det var et scenarie, der havde kørt i ring i tankerne i flere år. En del af hende havde aldrig betvivlet hendes egen styrke til at gennemføre Adelighedsprøven. Så svært kunne det da heller ikke være, havde hun tænkt.

Hun stoppede op med et gisp, der hvislede ind mellem tænderne. En sort skygge lå i græsset lidt længere fremme. Der stak noget langt og smalt op fra skikkelsen. Hun listede nærmere med hånden på dolken i bæltet.

“Hvad i Corsaltus’ navn ...” Hun kneb øjnene sammen for at stille skarpt på rådyret, der lå for hendes fødder. Månen kom til syne bag en sky og oplyste engen. Først nu opdagede hun, at græsset var trådt fladt i retning af skoven selv samme sted, hun var kommet fra. Det så ud, som om rådyret havde slæbt sin krop efter sig. Måneskinnet spejlede sig som perler i det blod, der efterlod spor i græsset.

Rådyret var en buk med kraftige opsatser og hvidt bagparti, der lyste op i mørket. Blodet var friskt fra såret mellem flanken og forbenet, hvor en pil havde gennemboret skindet. Den sad

lodret og strittede med fanerne op over græsset, næsten, som om den forsøgte at pege hende i retning af dyret.

Eluna så fra pilen til koggeret og tilbage igen. Hun tabte langbuen, men ænsede det kun halvt. Begge hænder fløj op for munden for at dække et hvin, der kom bag på hende.

Det var *hendes* pil.

De grå gåsefjer fastgjort med hvid tråd og harpiks. Den blå stribe, der var malet på skaftet. Den skæve kær, som hun havde måttet gøre om adskillige gange, fordi hun ikke havde været tilfreds med resultatet. Hun kendte hver en detalje. Det *var* hendes pil.

Tankerne råbte i munden på hinanden, uenige om, hvad det var, øjnene så, indtil alt blev forskubbet af én lysende klar tanke:

Hun havde gennemført Adelighedsprøven.